

pandub! — Tema meeleheitmine tõusis tõige kõrgemale tipule, kui ta selle peale mõtles, mil kombel tema peremees tema peale oli waadanud, tema peale, selle meeleauususe üle mitte tahe wabel ei wõinud olla!! Et Smitson mitte hulluks ei läinud, see oli veel suur Jumala õnn.

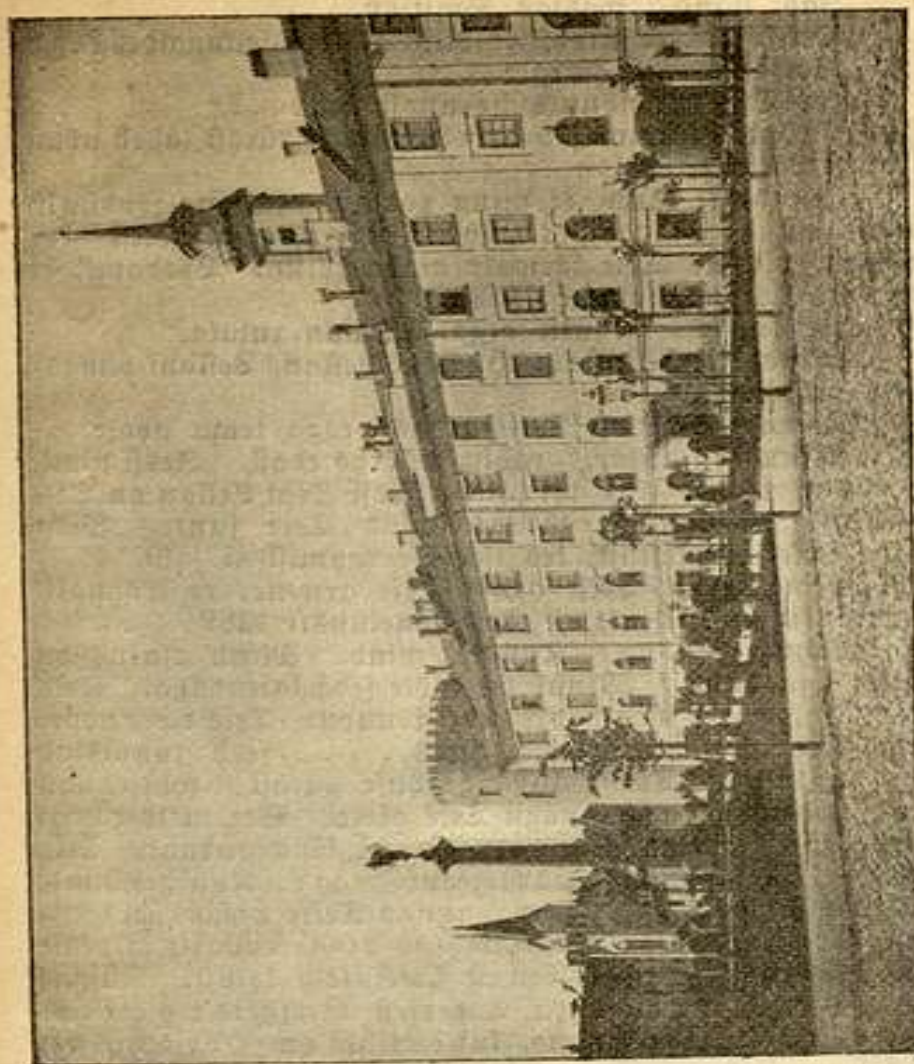
Ilmaaegu otfis ja uuris politsei terve Nju-Jorki läbi. Ilmaaegu oli ta Smitson ise, kes 2000 dollarit warga pea peale oli lubanud, kurjategijat püüdnud lätte saada. Kaks rakset päewa oli juba nõnda mööda läinud. Smitsoni hinge ahastus ja piin oli hirmus, ta kuitas silmanähtawalt ära, ja nii ilmsi kui unenägudes seisis peremees tema ees ja wahtis oma suurte silmadega tema otja. Teise päewa õhtul juba nägi õnnetu Smitson, et temal raha lättesaamise lootust enam pole ja temale tuli imelik hül mõte paha. Kolmandal päewal seisis kõikides Nju-Jorki seitungides järgmine kuulutus:

„Üks tundmata inimene on siin laupäewal enne lõunat 55. uulitsa peal sõitwas omnibuses rahapaki 85 tubande dollariga ära warastanud ja see raha oli masinawabriku omaniku Anderson Brothers'i oma. Mina annan sellega wargale teada, et warastatud rahasumma tõige hiljem neljapäewa hommitul wara kell 9 minu lätte peab toodama, eht muidu olen mina sunnitud ennast püssiga maha lastma. Auusa kodaniku surm piinaku siis warga südametunnistust. Toomas W. F. Smitson.“

See kuulutus mõjus Smitsoni peale rahutawalt ja ta ootas külma werrega, mis kuulutusest siis dieti wälja tuleb.

III.

Neljapäew jõudis juba lätte ja raha ei olnud itla veel teegi toonud. Kell 6 hom. tõusis ta üles, ajas oma habeme ära ja pani enese korrapäraltselt riidesse. Tema oli kindlaste nõuult wõtnud oma kuulutuse järele teha. Toomas W. F. Smitson istus kell 8 kirjutuslauda ja oli üsna rahuline; ta kirjutas mõned kirjad oma peremehele, sugulastele ja sõpradele ja seletas neile oma surma põhjuse ära ja ütles, et tema auu teda mitte ei luba elada. Siis — kell oli juba 1/9 — wõttis tema oma wäitese taskurewolwri „Anderson Brothers'i patent“, pistis wiis patroni sisse ja pani ta siis enese ette laua peale. Rewolwri kõrwale pani ta oma tasku-uuri — kell oli juba 10 minutit üle poole üheksa ja hakkas siis veel üht sigarit suitsetama. „Weel 20 minutit!“ ütles ta ja pööris omad silmad kella poole. Nüüd tõstis imelik iseenese tapja omad

Mia lofs, Subneri herra eluforteri ja lantseledega.

jalad üles kirjutuslauda peale ja lastis siis oma lehaleen-tooli tagasi wajuda — nõnda armastawad ameeriklased enamaste istuda. Ätiselt koputati ufse külge. „Sisse!“ hüüdis Anderson Brothers'i ärijuhataja ja tema nägu lõi natuke walgeks. Üks läts lahti ja sisse astus wanadlane isand. Wõõras wõis eht 50 aastat wana olla ja oli üle ja üle mustas riides.

„Herra Toomas W. F. Smitson?“ küsis wõõras, pärast seda, kui ta oli lahkest tereetanud.